

Věcně shodné připomínky k opakovanému projednání metropolitního plánu

Podání č. 4

Shodné připomínky k ochraně veřejných zájmů a potřeb občanů

Připomínka č.10.

Nevyváženost územního plánu – velká možnost měnit území a malá chránit občany

Nesouhlasíme s metodou dopracování metropolitního plánu, který umožňuje závazně měnit podobu území, ale nedává možnost MČ vymáhat místní řešení sociálních, ekonomických, a environmentálních problémů na daném území města.

Metropolitní plán dává právo měnit životní podmínky ve městě bez možnosti náhrady a odpovídající kompenzace. Město umožňuje poškozovat občany města.

Vzniká absurdní situace. Pokud bude MČ chtít alespoň zachovat stávající stav veřejného prostředí, tak si to ho musí občané od investorů koupit a v případě veřejně prospěšných staveb je jejich právo na zachování kvality drsně redukováno na dodržení hygienických a zdravotních limitů dle obecné legislativy. Což například u hluku znamená u stávající infrastruktury legalizovat vedle nové zástavby zvýšenou zátěž na starých komunikacích, ve stávající zástavbě i nadlimitní hlukovou zátěž. MPP se tím nezabývá a právo občanům na ochranu žádné nedává.

Hlavní město Praha zpracovává podrobné územně analytické podklady, dostupný je atlas životního prostředí. Je patrné, že město je velice heterogenní a každá oblast má své potenciály, možnosti, deficity a problémy. Spolupracující město musí umět své kvality chránit, příležitosti rozvíjet a problémy a deficity řešit a odstraňovat, nebo alespoň vyvažovat dobrou spoluprací jednotlivých částí města. Město nemá žádný lepší smysluplný nástroj pro koordinování vztahů v území a řešení jeho problémů než nástroje územního plánování.

Odůvodnění jednotlivých připomínek

Odůvodnění připomínky č. 10

Nevyváženost územního plánu – velká možnost měnit území a malá chránit občany

Nesouhlasíme s metodou dopracování metropolitního plánu, který umožňuje závazně měnit podobu území, ale nedává možnost MČ vymáhat místní řešení sociálních, ekonomických, a environmentálních problémů na daném území města.

Mono centricky pojatý územní plán, který člení území na lokality dle struktury neumožňuje smysluplnou koordinaci vztahů v území a řešení poznaných problémů. Jde v podstatě o kolaps smyslu a účelu pro

který je územní plán pořizován. V heterogenní nespojité Praze není možné stanovovat plošné a jednotná pravidla a limity, ale je potřeba mít možnost individuální problémy řešit místními konkrétními opatřeními s ohledem na potřeby místa kde lidé žijí. To není lokalita dle struktury, ale čtvrť – spádové území. Bez toho, že by město vědomě plánovalo dle čtvrtí, jak to požaduje Politika územního rozvoje není možné problémy dobře popsat a funkčním způsobem regulovat.

Metropolitní plán rezignuje na možnost využívat účinně vlastní znalost a data o území k zlepšování stavu území a podmínek pro život občanů. Pokud je v nějaké části města klidná oblast, regulativy nestanoví maximální možné zvýšení hlukové zátěže vlivem rozvoje. Vše je ponecháno na obecných zákonných hygienických limitech. Město říká, že je zde možné zvýšit zátěž až na zákonné limity. To samé se týká emisí a dalších faktorů, které ovlivňují kvalitu života občanů. Jsou místa, která jsou sice zatížena emisemi, ale jsou dobře odvětrávaná, pak jsou místa, která jsou sice třeba zatížena málo, ale jsou odvětrávaná špatně a na zvýšení emisní zátěže jsou daleko choulostivější. Nic z toho metropolitní plán neřeší.

Samospráva musí sama stanovit vlastní závazné cíle a pravidla, které chce v jednotlivých oblastech dodržovat a sledovat. Jen v rámci územně plánovacího procesu má samospráva možnost získané informace o území koordinovat a navrhopvat místně vhodná opatření pro řešení problémů a dávat podmínky, které garantují zachování stávající kvality prostředí a života. Prvním a základním předpokladem je vymezení místních center a začít uvažovat o městě jako o souboru jedinečných funkčních spolupracujících regionů/čtvrtí, které řeší své konkrétní problémy.

Další podmínkou je stanovení závazných cílů, které město sleduje prostřednictvím konkrétních indikátorů s tím, že každé spádové území si v souladu s vlastním strategickým plánem mohou stanovit priority, případně společné závazné cíle upřesnit, nebo doplnit vlastní cíle a měřitelné indikátory.

Jde o zcela standardní přístup k územnímu plánování, který legislativa umožňuje a očekává a který je v souladu se standardy plánování jiných evropských měst.

Tam kde není požadovaná plánovací smlouva, nebo navazující územně plánovací dokumentace, nebo jiné územní opatření se město zřiká kontroly a prakticky vše je v rukou stavebníka a stavebního úřadu. Nový stavební zákon říká, že veškeré požadavky si má město vložit do územně plánovací dokumentace. Zrušením územního řízení ,kde bylo možné veřejné zájmy upřesňovat je celá tato část přesunuta k územnímu plánování. Územní plánování a hmotné stavební právo jsou dvě oddělené části stavebního zákona. Po schválení územně plánovací dokumentace je pak již vše další jen mezi investorem a státní správou. Samospráva je již jen účastník řízení, který nemá právo nárokovat nic z toho co lze ošetřit v územně plánovací dokumentaci. Nemá žádný účinný blokační nástroj, kromě napojení na veřejnou infrastrukturu. Tím je i dána schopnost uzavírat občansko právní dohody o plnění. Je tedy silným veřejným zájmem uchovat si možnost řídit i podrobný územně plánovací proces a poskytovat výhodu stavět až po odpovídajícím zpodrobnění území územními studiemi, regulačními plány a územními opatřeními.